

Les ONGs a Girona

Des de fa pràcticament vint anys, a Girona hi ha una desena d'organitzacions no governamentals que canalitzen la cooperació internacional. Càrites, Creu Roja, Justícia i Pau, Mans Unides, Intermón, Amnistia Internacional, Món3-Universitaris pel tercer món..., tenen en comú la seva acció voluntària per aconseguir millorar les condicions de vida de la població. Algunes, com Mans Unides, centren les seves accions en el Tercer Món. A través de Càrites, l'Església treballa en favor dels col·lectius de marginats i pobres de la nostra societat. Amnistia Internacional desenvolupa un paper molt important en la protecció internacional dels drets humans, centrant la seva acció en els presoners. Segons un informe de la Coordinadora d'ONG de Catalunya, una quarta part de la població mundial viu en situació de risc provocada per la manca d'aliments suficients. Durant el darrer any, més de 2.000 persones foren executades, i en aquest mateix període es van denunciar casos de tortures i maltractaments a més de 100 països. Girona no és capdavantera en la creació d'organitzacions no governamentals, però en els últims vint anys ha aconseguit crear una important xarxa de voluntaris que treballen de manera desinteressada per la solidaritat.

pels drets humans i la justícia social

Maria Solaní

En Narcís Petit és un gironí de 25 anys, va estudiar perit agrònom i des que deixà la Universitat, ara fa 3 anys, ha conegut molt de prop què significa viure sense menjar. Fa un any que va tornar de Sierra Leona, on va estar treballant en un projecte agrícola. *Des de la nostra posició de ciutadans privilegiats és difícil de creure que més de 100.000 persones moren diàriament i que la fam és la causa directa de les seves morts, explica, i continua dient que el més impressionant de tot és que amb la solidaritat internacional, amb l'ajuda de tots nosaltres, aquestes morts podrien evitar-se.*

Les organitzacions no governamentals neixen de la iniciativa d'un grup de persones o col·lectiu que es proposen intervenir efectivament en la millora de la societat en la qual viuen, impulsats per un veritable afany de solidaritat. Hi ha organitzacions no governamentals d'àmbit internacional que han merescut premis de reconegut prestigi o l'estatus d'òrgan consultiu al si de les Nacions Unides o del Consell d'Europa. En aquests casos els deleguen o els fan responsables de l'elaboració o la realització de projectes concrets sobre el terreny.

En aquest reportatge volem parlar d'aquestes entitats i presentar algunes de les organitzacions internacionals amb implantació a Catalunya, moltes d'elles amb seu a Girona, i que treballen des d'aquí en la defensa de la pau, el desenvolupament i els drets humans.

El 9,7% de solidaritat

Antoni Ruiz, un dels coordinadors d'Amnistia a Girona, defensa l'aportació del 0,7% dels pressupostos no solament de l'Estat, sinó dels pressupostos privats a la cooperació internacional. *El 0,7% d'un sou de 100 mil pessetes són 700 pessetes mensuals. Si multipliquéssim 700 per tots els gironins que guanyen més de 100 mil pessetes al mes estic segur que aconseguiríem solucionar més d'un problema. En aquest sentit —diu Antoni Ruiz—, totes les organitzacions no governamentals cal que ens esforcem a l'hora de conscienciar els gironins en la necessitat de col·laborar, bé sigui amb el treball personal, o bé*

amb una aportació econòmica. El problema de la fam, la defensa dels drets humans, etc., són problemes que hem de resoldre entre tots, i no val a dir que són coses que corresponen només i exclusivament als governs.

De tota manera, l'ajuda econòmica dels països desenvolupats al tercer món està sota mínims. Tot i que les recomanacions de l'ONU aconsellen una aportació mínima del 0,7% del PIB, són pocs els països que arriben a aquesta quantitat. Tan sols els Països Baixos, Suïssa, Noruega, Dinamarca i Suècia aporten una quantitat que supera l'aconsellada per l'ONU, la resta es queda molt per sota, com Espanya amb un 23% o França amb el 0,56%. La Coordinadora d'ONG de Catalunya i més concretament les organitzacions gironines intenten promoure,

mitjançant taules rodones i xerrades, un canvi en les actituds individuals que, com deia Antoni Ruiz, ajudi a aconseguir més igualtat en la societat.

Amb una població mundial de més de 4.000 milions d'habitants, tenim que 100.000 persones moren cada dia per causes directament relacionades amb la fam, 700 milions de persones pateixen mala nutrició, 1.500 milions estan mancades d'atenció mèdica, 250 milions viuen amuntegades en barris de tuguris i 250 milions de nens no disposen d'escoles. De xifres n'hi ha moltes més, però aquestes ja són suficientment il·lustratives. És cert que són els països del Tercer Món els que més pateixen, però la marginalitat té lloc a tot arreu. L'any 1989, un estudi de Càrites de Girona palesava que prop de 10.000 persones de l'àrea metropolitana gironina (Girona, Salt i Sarrià) vivien dins dels

marges de la pobresa. I Girona només és un exemple que podem extrapolar a la majoria de ciutats de països industrialitzats.

El treball dels voluntaris

És difícil implicar la gent en programes d'acció solidaris; malgrat això, durant els darrers anys el seu nombre ha augmentat considerablement i, tot i que no hi ha xifres exactes, es calcula que a Girona hi ha al voltant de 2.000 persones que treballen per les organitzacions no governamentals, bé des de dins, o com a col·laboradors ocasionals. Segons Eduard Berlosó, president de Càrites Diocesana de Girona, *totes les tasques que realitzem des de Càrites serien impensables sense la col·laboració de voluntaris. Càrites, com la resta d'ONG, depèn, tot i les ajudes institucionals, de les aportacions de socis i dels donatius. La seva àrea d'actuació és la diòcesi a la qual pertany, i el nostre treball està dirigit tant a nens, com a la gent gran, als immigrants, refugiats i a altres col·lectius marginals.*

Segons les Nacions Unides, hi ha 17 milions de refugiats a tot el món, suficients per poblar tot un país.

Si ho comparem amb d'altres ONG, Càrites és privilegiada, ja que com assenyala Antoni Ruiz *no totes les organitzacions tenim el mateix nombre de voluntaris o col·laboradors. Hi ha entitats, com Càrites o la Creu Roja, que disposen d'un equip humà important. Amnistia, per contra, té uns recursos humans molt més limitats. Amnistia, per preservar la seva total i absoluta independència política, no pot actuar dins el país en el qual està ubicada la seva seu.*

Els membres d'Amnistia de l'Estat espanyol no poden actuar en relació amb violacions de drets humans en el seu propi país; ho podran fer, però, mitjançant les delegacions internacionals. Per molts membres de l'organització aquesta limitació els ha restat la col·laboració de persones que veuen més eficaç actuar directament sobre els casos, per exemple, de tortura comesos a l'Estat espanyol, que no pas denunciar, des d'aquí, els abusos realitzats a l'Índia.